

SIPERIAN KOMITEALLE

Geneve. 30. X. 04.

Siperian komitealle N. Leniniltä

Kunnioitetut toverit! Mieleni tekisi vastata teidän kauttanne toveri Simonoville, joka kävi täällä Siperian Liiton edustajana ja jätti ennen lähtöään minulle kirjeen (en ollut silloin Genevessä), jossa esitti sovitteluluontoisen kantansa. Haluaisinkin keskustella tuon kirjeen johdosta, jonka sisältöön tov. Simonov on varmaankin teidät tutustuttanut. Toveri Simonovin kanta on seuraava: he (vähemmistö) ovat tietenkin anarkisteja ja hajottajia, mutta sille et mahda mitään; tarvitaan välttämättä „välirauhaa” (Simonov korostaa nimenomaan, että erotukseksi muista sovittelijoista hän ei puhu rauhasta, vaan välirauhasta), jotta päästäisiin edes jotenkuten pois sietämättömästä tilanteesta ja voitaisiin koota voimia voidaksemme jatkaa taistelua vähemmistöä vastaan.

Tutustuminen tov. Simonovin kirjeeseen oli minulle sangen opettavaista, sillä hän on sovittelukannan harvinaisia *vilpittömiä* kannattajia. Sovittelijain keskuudessa on niin tuhattomasti ulkokultaisuutta, että levähdät, kun luet sellaisen miehen järkeilyä (vaikka ne ovatkin väärinä), joka puhuu, mitä ajattelee. Hänen järkeilynsä on ehdottomasti virheellistä. Hän ymmärtää itse, ettei saa suhtautua *sovinnollisesti* vääristelyyn, sekasotkuun eikä rettelöintiin, mutta mitä merkitystä sitten on *välirauhasta* puhumisella? Vähemmistöhan käyttäisi hyväkseen tätä välirauhaa vain lujittaakseen asemiaan. Ryhmäkuntien välinen väittely (jonka lopettamista tekopyhä Keskuskomitea niin

tekopyhästi lupasi viimeisimmässä komiteoille lähettämässään kirjeessä, jonka tekin olette jo luultavasti saaneet) ei ole lakannut, vaan on saanut sellaisia erittäin iljettäviä muotoja, jotka jopa vähemmistöä kannattava Kautskykin on tuominnut. Jopa K. Kautsky on „Iskralle” lähettämässään kirjeessä sanonut, että „verhottu” väittely on pahempaa kuin mikään muu, sillä asia sotketaan, viittaukset jäävät hämäräksi eikä voida vastata suoraan. Katsokaapa „Iskraa”, sen 75. numeron pääkirjoitusta, joka on aiheeltaan hyvin kaukana erimielisyyksistämme, niin huomaatte, että siinä on vallan muitten asioiden lomassa sätitty vanhusmaisen kiukkuisesti Ivanov-neuvonantajia, täysiiä tomppeleita j.n.e. j.n.e. Keskuskomitean loikkareiden mielestä tämä ei liene ryhmäkuntien välistä väittelyä! En edes puhu niistä pääkirjoituksen kirjoittajan (todennäköisesti Plehanovin) väitteistä, että Marx oli *suopea* proudhonilaisia kohtaan. Voidaanko kuvitella pahempaa historiallisten tosiasioiden vääristelyä ja historian suurten nimien väärinkäyttöä? Mitähän Marx olisi sanonut, jos sellaisin tunnuksin kuin *suopeus* olisi verhottu marxilaisuuden ja proudhonilaisuuden välisen eron *sotkemista*? (vai eikö uusi „Iskra” sotke täyttä päätä rabotshejedelolaisuuden ja iskralaisuuden välistä eroa?). Mitähän Marx olisi sanonut, jos *suopeudella* olisi verhottu sitä, että painetussa sanassa proudhonilaisuus tunnustetaan oikeaksi marxilaisuuteen verrattuna? (vai eikö Plehanov kieroile nyt, kun hän painetussa sanassa kirjoittaa vilpillisesti, että vähemmistö on periaatteessa oikeassa?). Plehanov paljastaa itsensä jo yksin tällä vertauksella, hän paljastaa sen, että enemmistön suhde vähemmistöön on sama kuin marxilaisuuden suhde proudhonilaisuuteen, juuri se vallankumouksellisen ja opportunistisen siiven välinen suhde, minkä näimme jo ikimuistoisessa kirjoituksessa „Mitä ei pidä tehdä”. Katsokaa puolueen Neuvoston päätöksiä (73. numero ja 73. ja 74. numeron liite), ja te näette, että vähemmistön salaisen järjestön lakkauttaminen, josta edellä mainitussa komiteoille osoitetussa Keskuskomitean kirjeessä ilmoitetaan, ei merkitse mitään muuta kuin sitä, että KK:n kolme jäsentä on siirtynyt vähemmistön salaiseen järjestöön. *Tässä* mielessä salainen järjestö on tosiaan kadonnut, ...sillä kaikista kolmesta niin sanotusta keskuselimestämme: ei ainoastaan Pää-äänenkannattajasta ja Neuvostosta, vaan myös

Keskuskomiteasta on nyt tullut salainen (puoluetta vastaan taisteleva) järjestö. Formalismin- ja byrokratisminvastaisen taistelun („periaatteellisen” taistelun) nimessä he julistavat nyt sodan „otsakkeita” vastaan ja julistavat enemmistön kustantamon ei-puolueen kustantamoksi. He väärentävät edustajakokousta laskien väärin äänet ($16 \times 4 = 61$, sillä näihin 61:een kuuluu viisi Neuvoston jäsentä, ja puolet järjestöistä on sellaisia, joissa Neuvostolla on järjestönä 2 ääntä!!) ja salaten puolueelta komiteain päätöslauselmat (on salattu, että Nizhni, Saratov, Nikolajev ja Kaukasia ovat edustajakokouksen kannalla: ks. viimeksi tehtyjä päätöslauselmia kirjastestamme „Puolueelle” ja „Taistelu edustajakokouksen puolesta”²⁷⁹). He ulontavat rettelöinnin Neuvostoon, vääristelevät loputtomasti sellaista kysymystä kuin edustusta Amsterdamin kongressissa, rohkenevat puhua painetussa sanassa Pohjoisen komitean „petoksesta”, vaikka tätä välikohtausta ei ole tutkittu (siitä huolimatta, että Keskuskomitea teki jo *heinäkuussa* päätöksen sen tutkimisesta) *eikä* tähän mennessä ole edes *puhuteltu* jonkun juorujenlevittäjän syyttämää toveria (tämä toveri oli kolme kuukautta: elo-, syys- ja lokakuun ulkomailla ja tapasi Keskuskomitean jäsenen Glebovin, joka oli tekemässä päätöstä tutkimuksen suorittamisesta, mutta ei vaivautunut esittämään syytteitä syytetylle itselleen!!). He antavat Neuvoston nimissä hyväksymisensä hajotustoiminnalle, yllyttävät „periferiaa” enemmistökomiteoita vastaan, puhuvat ilmeistä valhetta Pietarista ja Odessasta. He tuomifsevat „väärinkäytöksenä” sen, että samoja tovereita äänestetään eri komiteoissa, kun samaan aikaan kolme Neuvoston jäsentä, Plehanov, Martov ja Axelrod, äänestävät edustajakokousta *vastaan kolme* kertaa: kerran toimituksessa, kerran Neuvostossa ja kerran Liigassa! He anastavat itselleen edustajakokouksen valtuudet julistaen valtakirjat epäpäteviksi. Eikö se ole edustajakokouksen väärentämistä? Ja suosittelisiko tov. Simonov välirauhaa silloinkin, kun on puhe *tästä* taktiikasta??

Ottakaa Amsterdamin kongressille esitetty alustus, joka on juuri ilmestynyt venäjäksi²⁸⁰. Vähemmistö puhuu siinä puolueen nimissä tietien taiten vastoin puolueen tahtoa toistaen verhotussa muodossa samaa valhetta „Iskrasta”, jota Martynov ja kumpp. ovat aina saarnanneet ja jota Balalaikin-Trotski nyt syöttää. Tai ehkä toveri Simonov

haluaa, että tehdään välirauha tämän Balalaikininkin kanssa (tämän kirjanen on julkaistu „Iskran” toimittamana, kuten „Iskrassa” sanotaan suoraan)? Kenties hän uskoo tässäkin tapauksessa Keskuskomitean lupaamaan ryhmäkuntien välisen väittelyn lopettamiseen?

Ei, se on sosialidemokraatin arvolle sopimaton ja olemukseltaan syvästi virheellinen mielipide, että voitaisiin tehdä välirauha ulkokultaisuuden ja hajotustoiminnan suhteen. On pelkurimaista ajatella, että „et mahda mitään” kirjoittajille, vaikka he olisivat tunnettujakin, että heihin nähden ei jää muuta neuvoksi kuin noudattaa taktiikkaa, jonka Galjorka määritteli („Alas bonapartismi”) sanoin: „Kiroat, mutta kumarrat”. Puolueen keskuselinten muuttamiseen puoluetta vastaan taistelevaksi salaiseksi järjestöksi sekä edustajakokouksen väärentämiseen Neuvoston taholta enemmistö vastaa siten, että se lujittaa edelleenkin ja ehdottomasti rivejään. Se halveksii ulkokultaisuutta ja esittää avoimesti taisteluohjelman (ks. 22:n päätöslauselmaa, jonka ovat hyväksyneet Kaukasian Liitto²⁸¹, Pietarin, Riian, Moskovan, Odessan, Jekaterinoslavin ja Nikolajevin komiteat. Pää-äänenkannattaja on tietysti salannut puolueelta tämän päätöslauselman, vaikka sai sen jo kaksi kuukautta sitten). Eteläiset komiteat ovat jo tehneet päätöksen enemmistökomiteain yhteenliittämisestä ja Organisaatiokomitean muodostamisesta, jonka tulee taistella puoluetta pilkkanaan pitäviä vastaan. On aivan epäilemätöntä, että tällainen enemmistöjärjestö muodostetaan aivan lähi päivinä ja se esiintyy avoimesti. Vastoin Keskuskomitean loikkareiden valheellisia kaskuja enemmistön kannattajain luku Venäjällä kasvaa, ja nuoret kirjoittajavoimat, jotka ovat hylänneet sekavan ja ulkokultaisen „Iskran”, alkavat eri tahoilta lähestyä juuri äsken toimintansa aloittanutta enemmistön kustantamo (ulkomailla oleva Bontsh-Brujevitshin ja Leninin kustantamo) kannattaakseen sitä mitä moninaisimmin sekä auttaakseen sen uudelleenjärjestämistä, laajentamista ja kehittämistä.

Ei, suotta tov. Simonov on masentunut. Suotta hän on kiirehtinyt tekemään johtopäätöksen: vaikka iljettäkin, niin ei mahda mitään. Mahdetaanpas! Mitä julkeammin he pitävät pilkkanaan edustajakokousta (Balalaikin-Trotski, joka kirjoittelee „Iskran” toimituksen nimissä, on jo julistanut edustajakokouksen iskralaisten suunnitelmien vah-

vistamiseen tähtääväksi *taantumukselliseksi yritykseksi*. Rjazanov oli rehellisempi ja avomielisempi sanoessaan, että edustajakokous oli haalittu kokoon), mitä julkeammin he pitävät pilkkanaan puoluetta ja Venäjällä toimivia työntekijöitä, sitä ankarammaksi käy vastarinta, jota he kohtavat, sitä lujemmin enemmistö liittyy yhteen, yhdistää kaikki periaatteelliset ihmiset ja hylkää Plehanovin, Martynovin ja Trotskin epäluonnollisen ja jo olemukseltaan mädän poliittisen liiton. Juuri sellaisen liiton näemme nyt uudessa „Iskrassa” ja „Zarjan” 5. numerossa (on saatu Martynovin kirjoituksesta otettu vedos). Ja se, joka katsoo vähänkään nenäänsä pitemmälle eikä pidä kiinni hetkelisten etujen politiikasta eikä tuokion kestävästä liittoutumisesta, ymmärtää, että tämä liitto, joka synnyttää vain sekavuutta ja rettelöintiä, on tuhoon tuomittu ja että vanhan „Iskran” *suuntauksen* kannattajien, ihmisten, jotka osaavat erottaa tämän suuntauksen kerhosta, vaikka se olisi tunnettujenkin ulkomaalaisten kerho, näiden ihmisten täytyy olla ja heistä tulee tämän liiton hautaajia.

Toverit, olisin sangen iloinen, jos tiedottaisitte minulle tämän kirjeen saapumisesta sekä samalla siitä, oletteko onnistuneet toimittamaan sen tov. Simonoville.

Toverillisin terveisin *N. Lenin*

Julkaistu ensi kerran v. 1930

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*